

Arrest

nr. 134 821 van 10 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 augustus 2010 trad verzoekster in het huwelijk met A. H., een in België verblijvende Marokkaanse man.

1.2. Verzoekster diende op 21 januari 2011 bij het Belgische consulaat te Casablanca, Marokko, een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een visum type D (gezinshereniging), teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 16 mei 2011 dat aan verzoekster een visum type D kon worden afgegeven.

1.4. Verzoekster kwam op 28 augustus 2011 het Rijk binnen en meldde zich op 29 augustus 2011 aan bij de administratieve diensten van de stad Gent om zich te laten inschrijven.

1.5. Via een op 23 oktober 2012 gedateerd schrijven gaf de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) aan dat hij overwoog een einde te stellen aan het verblijf van verzoekster en verzocht hij haar bewijzen over te maken aangaande de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van haar verblijf in het Rijk en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

1.6. De gemachtigde nam op 10 december 2012 de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 120 244 van 10 juni 2013.

1.7. Op 22 augustus 2013 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.8. Op 21 februari 2014 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag, vermeld in punt 1.7., onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op 11 maart 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.08.2013 met aanvulling dd 18.12.2013 werd ingediend door :

A.R.

nationaliteit: Marokko

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Marokko om aldaar een aanvraag in te dienen en dit omdat haar echtgenoot en kind in België verblijven. Betrokkene legt hiervan verschillende stavingsstukken voor m.n. de geboorteakte van haar kind, een kopij van de verblijfskaart van haar echtgenoot en loonfiches van haar echtgenoot. Het betreft hier echter een tijdelijke scheiding van haar partner en kind. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar gezin te verenigen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verder verwijst betrokkene naar het Kinderrechtenverdrag (meerbepaald naar de artikelen 3, 5 en 9). Ook hier dient te worden gesteld dat het slechts een tijdelijke scheiding van haar kind betreft. Wederom dient er gewezen te worden op het feit dat van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, het haar vrij staat zich opnieuw met haar gezin te verenigen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene verklaart verder Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie te volgen (zij legt hiervan documenten voor), deze elementen behoren echter tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.'

Wat de verwijzing naar artikel 10 en 12 bis van de wet van 15.12.1980 betreft, hierbij dient te worden opgemerkt dat deze negatief werd beoordeeld op 18.02.2014.

Tenslotte verklaart haar advocaat dat zij zwanger zou zijn. Echter betrokkene laat na dit te staven met een medisch attest en aldus kan dit niet weerhouden worden.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren."

1.9. Eveneens op 21 februari 2014 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekster op 11 maart 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"Aan mevrouw :

Naam, voornaam: A.R.

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geen geldig visum"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 8 het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) en van de artikelen 3 en 9 van het VN Kinderrechtenverdrag; Het middel dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing wordt als volgt uiteengezet:

"4.1.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten

worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.1.2.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeert.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce." (Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partij heeft in haar aanvraag gewezen op haar familiale situatie, de belangen van haar kind en de toepassing van enkele verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien heeft de verzoekende partij deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk gecreëerd.

4.1.3.

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

- 4.1.3.1.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

"Uit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen."

De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar

een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat “daarom” deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen.

Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen.”

(Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27/11/2012)

Er wordt in de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie (de wil tot integratie...) niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Meer dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, doch tot de gegrondheid behoren, doet de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet.

Er is geen sprake van een ware motivering.

Elementen van duurzame lokale verankering zijn inderdaad van belang bij de beoordeling ten gronde van een aanvraag tot machtiging tot verblijf, doch dit neemt niet weg dat diezelfde elementen van duurzame lokale verankering als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden – in casu gelet op haar familiale situatie – én dienen ze aan een ware beoordeling onderworpen worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

- 4.1.3.2.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee de verzoekende partij (en haar legaal in België verblijvende gezinsleden) zal geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar haar land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt:

“Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen”

(Zie Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

De verzoekende partij heeft een waar gezinsleven. Zij is gehuwd met de heer A.H. en zij hebben samen een driejarig zoontje.

Zij verwachtten een tweede kindje.

Niet alleen het recht op gezinsleven doch ook de rechten van het kind (cf. infra) zijn gewaardeerde rechten. Bijgevolg dienen zowel het recht op gezinsleven en de rechten van het kind en de onafwendbare schending van deze rechten afgetoetst te worden van het doel dat de Dienst Vreemdelingenzaken wenst te bereiken – in casu het naleven van een formaliteit.

Dat van vrouw met een legaal in België verblijvende echtgenoot en legaal in België verblijvende kinderen niet kan verwacht worden om voor onbepaalde duur terug te keren naar haar land van herkomst, en aldus de stabiliteit van het gezinsleven alhier kent achter zich moet laten teneinde in

onzekere levensomstandigheden terecht te komen, in wanverhouding staat tot het doel van de formaliteit.

De formele vereisten zijn disproportioneel ten opzichte van de schending van het recht op gezinsleven en de kinderrechten, de humanitaire elementen eigen aan dit dossier.

- 4.1.3.3.

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)

Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

De situatie van de verzoekende partij is niet geheel in overeenstemming met één van de situatie beschreven in de regeringsinstructies, doch vindt aansluiting bij meerdere criteria die een langdurig verblijf en het hebben van een gezinsleven als maatstaf vooropstellen.

De situatie van de verzoekende partij kan evenzeer gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceert.

De verzoekende partij mocht verwachten dat zij van de gunst van de regularisatie zou kunnen genieten. Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het nondiscriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

b)

Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering

een belangrijk element die beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

Er kan niet ontkend worden dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevinden niet overeenstemt met een prangende humanitaire situatie zoals omschreven in de regeringsinstructies, doch dient vastgesteld te worden dat de feitelijkheden eigen aan het dossier van de verzoekende partij bewijs leveren van zijn duurzame lokale verankering.

In eerste instantie is het zo dat de verzoekende partij gehuwd is met een persoon die onbeperkt verblijfsrecht heeft in België.

De verzoekende partij is moeder van een kind met onbeperkt verblijfsrecht in België.

De verzoekende partij heeft een waar gezinsleven. Het gezinsleven van de verzoekende partij toont haar duurzame lokale verankering in België aan, haar naaste geliefden hebben immers alhier onbeperkt verblijfsrecht.

Er dient ook gewezen te worden op de integratie van de verzoekende partij in België. Zij heeft taallessen gevolgd, een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd... Zij wenst zich te integreren.

Dit wordt ook niet betwist door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, waarbij sprake kan zijn van duurzame lokale verankering, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het vertrouwensbeginsel doordat meegedeeld werd dat de achterliggende filosofie van de instructies blijvend zal worden toegepast binnen de discretionaire

bevoegdheid, doch bij het nemen van individuele beslissingen, zoals in casu, wijkt de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan af.

Een dergelijke werkwijze kan niet aanvaard worden.

- 4.1.3.4.

De aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen betreft een humanitaire regularisatie.

Gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, dient ten eerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening gehouden te worden.

De beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken dient reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze te gebeuren.

Vanuit het humanitaire standpunt dient rekening gehouden te worden met het gezinsleven van de verzoekende partij en de belangen van de kinderen.

a)

Door het nemen van de bestreden beslissing schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 E.V.R.M.

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Er dient in eerste instantie nagegaan te worden of er een familie- en gezinsleven bestaat.

De verzoekende partij is gehuwd met de heer A.H. en zij hebben een zoontje van drie jaar, [H.].

Ze verwachtten een tweede kindje.

Bij inmenging in de uitoefening van het recht op gezinsleven dient lid 2 van artikel 8 E.V.R.M. in overweging te

worden genomen.

Geen enkele rechtvaardigheidsgrond voor de inmenging kan in casu weerhouden worden.

b)

Niettegenstaande de bestreden beslissing niet ten aanzien van het kind werd genomen, heeft de bestreden beslissing wél een immense impact op het leven van het kind.

Door de bestreden beslissing wordt aan zijn moeder geen verblijfsrecht toegekend en wordt zij het land uitgewezen. Het kind zal van zijn moeder gescheiden worden, tegen zijn wil.

De belangen van de kinderen, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is dienen, in overweging genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase.

Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien.

Kinderen hebben het recht op in de nabijheid van hun beide ouders op te groeien.

Het terugsturen van de verzoekende partij naar haar land van herkomst, al was het maar tijdelijk, doorbreekt de stabiliteit in het leven van het kind, temeer de verzoekende partij al verblijfsrecht genoten heeft.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

“Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen.”

Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag:

“De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind.”

Deze rechten zijn in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven.

Het kind van de verzoekende partij heeft onbeperkt verblijfsrecht in België.

Zij genieten tevens van deze grondwettelijke rechten te genieten.

4.1.4.

De beslissing tot onontvankelijkheid genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient dan ook vernietigd te worden.”

3.2. In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

3.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit heeft aangetoond, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen

en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ...

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom ze geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.5. Verzoekster betoogt dat zij in haar aanvraag heeft gewezen op elementen die de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid van terugkeer naar haar land van herkomst aantonen, met name haar familiale situatie, de belangen van haar kind en de toepassing van enkele verdragsbepalingen, zodat buitengewone omstandigheden wel worden bewezen, die zij overigens niet opzettelijk heeft gecreëerd. Met dit betoog herhaalt verzoekster echter enkel de elementen uit haar aanvraag. Zij weerlegt daarmee niet de concrete beoordeling van de gemachtigde van deze aangehaalde elementen, zoals uitgedrukt in de motieven de bestreden beslissing. Het is aan verzoekster om op ernstige en precieze wijze deze beoordeling te weerleggen, wat zij met dit betoog niet doet.

3.6. Verzoekster stelt dat er niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom concreet in haar individueel geval "de integratie" niet als buitengewone omstandigheid wordt aanvaard.

Verzoekster verduidelijkt in het verzoekschrift evenwel niet met welke concrete elementen van integratie geen rekening werd gehouden in het licht van het beoordelen van eventuele aanwezige buitengewone omstandigheden. De Raad stelt verder vast dat in verzoeksters aanvraag, vermeld in punt 1.7., onder het deel "*buitengewone omstandigheden*" geen elementen van integratie of duurzame lokale verankering werden aangehaald. Verzoekster verwees wel naar haar gezinsleven in België met haar echtgenoot en kind die beiden over een onbeperkt verblijfsrecht beschikken, als buitengewone omstandigheid. Uit de aanvraag blijkt echter niet dat verzoekster een integratie aanhaalde, laat staan aantoonde, die het onmogelijk of bijzonder moeilijk voor haar maakt om haar aanvraag in het buitenland in te dienen.

In het deel "*gegrondheid*" verwees verzoekster naar Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke integratie. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: "*Betrokkene verklaart verder Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie te volgen (zij legt hiervan documenten voor), deze elementen behoren echter tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.*"

De Raad wijst erop, zoals eerder uiteengezet, dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. Verzoeksters verwijzingen naar de Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke integratie hadden enkel betrekking op de gegrondheid van de aanvraag. De gemachtigde haalt dan ook terecht aan dat deze elementen in de fase van de ontvankelijkheid niet worden behandeld (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster toonde overigens in haar aanvraag niet aan dat deze cursussen het onmogelijk of bijzonder moeilijk voor haar maken om haar aanvraag in het buitenland in te dienen.

In deze omstandigheden toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde omtrent *“de integratie”* met miskenning van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dan wel onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld.

Waar verzoekster citeert uit arrest nr. 92 227 van 27 november 2012 van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

3.7. Verzoekster betoogt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een humanitaire regularisatie betreft, waarbij de beoordeling op humanitaire wijze moet gebeuren, rekening houdend met het gezinsleven en de belangen van het kind. Verzoekster stelt dat ze zich in een prangende humanitaire situatie bevindt en verwijst naar de criteria uit de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), aangezien door de voormalige staatssecretaris aangegeven werd dat rekening wordt gehouden met de achterliggende filosofie van deze criteria.

De Raad wijst erop dat de instructie van 19 juli 2009, vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Verzoekster kan dan ook niet dienstig een redenering opbouwen die vertrekt vanuit het standpunt dat ze voldoet aan de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009 om te komen tot de conclusie dat ze derhalve voldoet aan de buitengewone omstandigheden aangezien deze redenering net neerkomt op wat de Raad van State in hogervermeld arrest van 9 december 2009 sanctioneerde, namelijk de onwettige vrijstelling van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarde aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die niet toelaten om de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen. Alleszins kan de Raad niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd. Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie, noch aan de achterliggende filosofie ervan. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cfr. RvS nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434 van 13 maart 2012; RvS, nrs. 218.922 en 218.923 van 17 april 2012; RvS 5 juni 2012, nr. 219 608, nr. 220 182 en nr. 220 181; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Wat betreft de stelling dat *“zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingen-zaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet”*, dient te worden vastgesteld dat dit om een eenzijdige verklaring gaat die geen wettelijke of reglementaire norm, noch een werkelijke rechtsbron uitmaakt. Zodoende vermog verzoekster hier geen middel uit te putten gelet op het feit dat niet is aangetoond dat de aangevoerde schending een rechtsregel betreft. Waar verzoekster meent dat haar vertrouwen, opgewekt door deze verklaring, doorkruist wordt, dient te worden opgemerkt dat het wettelijk kader voor een regularisatie-aanvraag enkel artikel 9bis van de vreemdelingenwet omvat.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op

toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De vernietiging houdt in dat de instructie van 19 juli 2009 met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat verzoekster er zich niet op kan beroepen om tot de schending van het vertrouwensbeginsel te besluiten (RvS 21 november 2012, nr. 221.439).

3.8. Verzoekster benadrukt wederom dat zij gehuwd is met A.H. en dat zij samen een zoon van drie jaar hebben. Zowel haar echtgenoot als haar zoon hebben een onbeperkt verblijfsrecht in België. Verzoekster is voorts zwanger van haar tweede kind.

Zij meent dat de eerste bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel, artikel 8 EVRM en de artikelen 3 en 9 van het VN Kinderrechtenverdrag schendt, omdat de bestreden beslissing disproportioneel is met het recht op gezinsleven en het belang van het kind, nu zij voor onbepaalde duur moet terugkeren naar haar land van herkomst en de stabiliteit van het gezinsleven achter zich moet laten teneinde in onzekere levensomstandigheden terecht te komen.

Vooreerst wat betreft de zwangere toestand van verzoekster wordt in de bestreden beslissing gesteld: *“Tenslotte verklaart haar advocaat dat zij zwanger zou zijn. Echter betrokkene laat na dit te staven met een medisch attest en aldus kan dit niet weerhouden worden.”* Dit vindt steun in het administratief dossier en wordt niet betwist. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een zwangerschapsattest toe. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 25 oktober 2007, nr. 3139; RvV 20 november 2007, nr. 3810; RvV 16 juni 2008, nr. 12 612; RvV 27 mei 2008, nr. 11 815; RvV 15 september 2008 nr. 15.886; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 875; RvV 23 januari 2009, nr. 21 875; RvV 19 maart 2009, nr. 24 736; RvV 15 juni 2009, nr. 28 654). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met dit zwangerschapsattest dat dateert van na de bestreden beslissing en waarvan de gemachtigde geen kennis had (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Voorts benadrukt de Raad dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97.206; RvS 30 maart 2005, nr. 142.729; RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c)). In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

3.9. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad merkt op dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 van het EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

In casu betreft het een situatie van eerste toelating, aangezien verzoekster een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en er haar door de bestreden beslissing geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. Er moet dan volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996,

Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Bijzondere aandacht wordt ook besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat hij voldoet aan de bepalingen van dit artikel en buitengewone omstandigheden aantoont.

3.10. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt bovendien dat de gemachtigde omtrent het gezinsleven van verzoekster motiveerde als volgt: "*Betrokkene haalt aan dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Marokko om aldaar een aanvraag in te dienen en dit omdat haar echtgenoot en kind in België verblijven. Betrokkene legt hiervan verschillende stavingsstukken voor m.n. de geboorteakte van haar kind, een kopij van de verblijfskaart van haar echtgenoot en loonfiches van haar echtgenoot. Het betreft hier echter een tijdelijke scheiding van haar partner en kind. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar gezin te verenigen.*"

Omtrent de vermeende schending van artikel 8 EVRM motiveerde de gemachtigde als volgt: "*Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).*"

Omtrent de vermeende schending van het Kinderrechtenverdrag motiveerde de gemachtigde als volgt:

“Verder verwijst betrokkene naar het Kinderrechtenverdrag (meer bepaald naar de artikelen 3, 5 en 9). Ook hier dient te worden gesteld dat het slechts een tijdelijke scheiding van haar kind betreft. Wederom dient er gewezen te worden op het feit dat van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, het haar vrij staat zich opnieuw met haar gezin te verenigen.”

Hieruit blijkt dat in casu het bestaan van een gezinsleven niet wordt betwist en dat naar aanleiding van verzoeksters verblijfsaanvraag rekening werd gehouden met haar gezinsleven en dat een belangenafweging en proportionaliteitstoets hebben plaatsgehad, waarbij men ook oog had voor het belang van het kind.

3.11. Verzoekster beperkt zich tot een heel vaag betoog waarin zij stelt dat zij in onzekere levensomstandigheden terecht komt wanneer zij de aanvraag in haar land van herkomst indient. Verzoekster concretiseert dit betoog echter noch legt zij een begin van bewijs voor die een onmogelijkheid tot terugkeer staakt.

De gemachtigde motiveert daarbij dat gezien de tijdelijkheid van de terugkeerverplichting de gezinsrelatie van verzoekster niet zal worden verbroken zodat er geen sprake is van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch van een schending van artikel 8 EVRM. Er moet op worden gewezen dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Ze heeft enkel tot gevolg dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228). De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar echtgenoot en kinderen en haar gezinsleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E. v. Zweden*, par. 100).

Verzoekster meent dat zij van haar kind zal worden gescheiden. De gemachtigde wijst er in de bestreden beslissing evenwel op dat het slechts een tijdelijke scheiding betreft. Aangezien de verplichting om de aanvraag in het buitenland in te dienen enkel een tijdelijke scheiding met zich brengt, is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat deze verplichting geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel betreft zodat een buitengewone omstandigheid niet wordt aangetoond. Het gegeven dat haar zoon onbeperkt verblijfsrecht heeft in België, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster toont niet aan dat door een tijdelijke scheiding de gezinsbanden en de belangen van het kind onherstelbaar worden beschadigd.

Waar verzoekster meent dat zij voor onbepaalde duur zal moeten terugkeren, wijst de Raad op de mogelijkheid tot het indienen van een aanvraag om toelating tot verblijf in het kader van gezinshereniging. Uit artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet volgt dat wanneer verzoekster haar aanvraag indient in het buitenland, de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf, d.i. de visumaanvraag, zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag wordt getroffen en betekend.

Verzoekster toont aldus niet aan dat de eerste bestreden beslissing een zodanige wanverhouding heeft veroorzaakt tussen haar belangen en het belang van het kind, enerzijds, en de belangen van de Belgische staat, anderzijds, en dat het door haar aangehaalde gezinsleven daadwerkelijk zal worden verbroken zodat er in hoofdte van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.12. Uit wat hierboven werd besproken, moet worden besloten dat verzoekster niet aantoont dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot volgend besluit is gekomen: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden.

Verzoekster toont ook niet aan dat de gemachtigde in casu een andere invulling aan het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Er is geen schending van artikel 9bis aangetoond.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laten de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekster toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.13. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 7, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Het middel dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, luidt als volgt:

"4.2.1.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)"
(eigen onderlijning)

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

(eigen onderlijning)

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel

om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

- de verzoekende partij is gehuwd met de heer A.H., een man met onbeperkt verblijfsrecht ;

- de verzoekende partij heeft een zoontje met haar echtgenoot ;

- de verzoekende partij en haar echtgenoot verwachtten een tweede kindje.

Er is aldus een waar gezinsleven, alsook zijn er belangen van het kind waarmee rekening dient gehouden te worden.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met het duidelijk omschreven artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de internationale verdragen.

In de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd verwezen naar artikel 8 E.V.R.M. en de rechten van het kind.

De verzoekende partij roept aldus uitdrukkelijke deze verdragsbepalingen in teneinde een verblijfsmachtiging te bekomen.

Bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook op expliciete wijze argumenteren waarom de toepassing van deze verdragsbepalingen niet kunnen plaatsvinden.

Dat er reeds een beslissing is gewezen in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doet geen afbreuk aan het feit dat iedere bestuursbeslissing individueel op afdoende wijze dient gemotiveerd te worden.

4.2.2.

Uit het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken

met de specifieke situatie van de betrokken personen heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

In casu is dit niet het geval. Geen enkele vermelding naar de individuele situatie van de verzoekende partij wordt verricht. De beslissing is uitermate stereotype.

4.2.3.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding. Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld."

3.14. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing bevat in casu een motivering in recht en in feite. Met name wordt vastgesteld dat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum, wat niet wordt betwist of weerlegd, zodat op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet h aar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad merkt op dat verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen het bestreden bevel, zodat zij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van artikelen 7 en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In casu dient de Raad als annulatierechter na te gaan of de gemachtigde, in het licht van artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, niet op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet stelt dat de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten respectievelijk kan of moet opleggen, evenwel onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaals verdrag. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt dan weer als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Niettegenstaande de eerste en tweede bestreden beslissing formeel steun vinden in een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, blijkt op basis van de feitelijke gegevens in het dossier dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om pas over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, nadat hij de door verzoekster ingediende aanvraag tot regularisatie heeft beoordeeld.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de aangevoerde buitengewone omstandigheden heeft beoordeeld, met name het gezinsleven van verzoekster met haar echtgenoot en kind, die beiden over een onbeperkt verblijfsrecht beschikken. Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met haar gezinsleven en dat een belangenafweging en proportionaliteitstoets hebben plaatsgehad, waarbij men ook oog had voor het belang van het kind. De gemachtigde motiveert daarbij dat gezien de tijdelijkheid van de terugkeerverplichting de gezinsrelatie van verzoekster niet zal worden verbroken zodat er geen sprake is van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch van een schending van artikel 8 EVRM. Uit wat hierboven werd besproken blijkt dat het motief van de gemachtigde omtrent de vermeende schending van artikel 8 EVRM steun vindt in de rechtspraak van het EHRM. De bespreking van het eerste middel toont niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde hieromtrent onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is of artikel 8 EVRM schendt.

Aldus blijkt dat de gemachtigde, alvorens het bestreden bevel te geven, wel degelijk onderzoek heeft verricht en rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster, in casu haar gezinsleven en het belang van haar kind, zoals artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereist.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat hier niet het geval is.

Het tweede middel is niet gegrond.

Verzoekster heeft derhalve geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de vernietiging van de betreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES